

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou v právní věci *žalobce: V. M.*, nar. X, státní příslušnost Ukrajina, t.č. Zařízení pro zajištění cizinců Balková, Balková 1, 331 65 Tis u Blatna, *zastoupeného: Organizace pro pomoc uprchlíkům, z.s.*, Kovářská 4, 190 00 Praha, proti *žalovanému: Ministerstvo vnitra*, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7.4.2017 č.j. MV-47379-3/OAM-2017,

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 7. dubna 2017 č.j. MV-47379-3/OAM-2017 se z r u š u j e pro vady řízení a věc se v r a c í žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se včasnou žalobou ze dne 18.4.2017 domáhal přezkoumání napadeného *rozhodnutí žalovaného ze dne 7.4.2017, č.j. MV-47379-3/OAM-2017*, jímž bylo rozhodnuto o zastavení řízení dle § 11a odst. 3 zákona č. 325/1999 Sb., *o azylu*, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o azylu**), o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany ze dne 6.4.2017. Správní orgán, tj. žalovaný, totiž dospěl k závěru, že žalobce ve své azylové žádosti nepoukázal na žádnou podstatnou změnu okolností jeho případu a neuvedl nové skutečnosti, na jejichž základě by bylo možné se důvodně domnívat, že by žalobce byl vystaven pronásledování nebo hrozbě vážné újmy, a ani správní orgán takové nové skutečnosti či okolnosti neshledal. V průběhu aktuálního řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany správní orgán s ním neprovedl žádný pohovor ve smyslu ustanovení § 23 zákona o azylu a své rozhodnutí učinil výlučně na základě prvního úkonu žalobce v řízení, kterým bylo

podání a zevrubné odůvodnění samotné žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce dle správního orgánu neuvedl ve své další opakované žádosti o mezinárodní ochranu v České republice (dále jen **ČR**) žádné nové skutečnosti, nepoukázal na žádnou podstatnou změnu okolností jeho případu. Žalobci nebylo zřejmé, jaké úkony správní orgán za účelem posouzení důvodnosti jeho tvrzení a ověření rozhodujícího faktu, zda skutečně nedošlo k podstatné změně okolností vztahujících se k možnému jeho pronásledování, učinil. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí bylo možné usoudit, že správní orgán se aktuálním skutkovým stavem věci a případnou změnou podstatných okolností vůbec nezabýval a řízení zastavil bez shromáždění dostatečného množství materiálů, ze kterých by bylo možné učinit závěr o důvodném postupu podle § 11a odst. 3 zákona o azylu. Vzhledem k tomu, že se žalobce domníval, že v jeho případě došlo k podstatné změně okolností, vztahujících se k jeho pronásledování a byl napadeným rozhodnutím zkrácen na svých právech, napadl rozhodnutí správního orgánu v celém rozsahu a namítal porušení § 3, § 50 odst. 2 a 3, § 50 odst. 4, § 52 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., *správní řád*, ve znění pozdějších předpisů (dále jen *s.ř.*), čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen *Úmluva*) spolu s ustanovením § 2 odst. 1 s.ř. a § 11a a § 12 a násl. zákona o azylu. Dle jeho názoru napadené rozhodnutí postrádalo základní atributy správního rozhodnutí a správní řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, probíhalo toliko jeden den, během kterého nedošlo ani k řádnému azylovému výsledku žalobce ani k možnosti, aby se obeznámil s podklady, ze kterých bude správní orgán při vydání rozhodnutí vycházet. Žalobci nebyla dána možnost předložit správnímu orgánu žádné důkazy a uvést na podporu své žádosti o mezinárodní ochranu další skutečnosti, které jeho žádost odůvodňují. Správní orgán na základě takto nedostatečně zjištěného skutkového stavu vydal rozhodnutí, které ve svém odůvodnění neobsahovalo odkaz na žádné projevy žalobce v rámci správního řízení, ze kterých správní orgán vycházel. Rovněž nebylo zřejmé, s jakými jinými žádostmi o mezinárodní ochranu a s jakými jinými podklady aktuální žádost žalobce o mezinárodní ochranu porovnával. Pokud správní orgán uváděl, že „provedl srovnání s jeho tvrzeními, která učinil v rámci předchozích správních řízení ve věci mezinárodní ochrany“, vůbec už neuvedl, která konkrétní tvrzení žalobce v aktuálním řízení jsou stejná jako jeho konkrétní tvrzení v předchozím řízení. Rozhodnutí považoval žalobce za nepřezkoumatelné, neboť z něj nebyla patrná správní úvaha žalovaného. Ke své situaci a azylově relevantním důvodům žalobce v žalobě uvedl, že má obavu z toho, že bude v důsledku vývoje vojenského konfliktu na Ukrajině povolán do armády a poukázal také na fakt, že jedinou žádostí o mezinárodní ochranu, kterou správní orgán projednal meritorně, byla jeho žádost z 21.6.2012. Řízení o žádosti o mezinárodní ochranu z 25.2.2014 bylo zastaveno podle ustanovení § 25 zákona o azylu. Je přitom obecně známou skutečností, že od 6.4.2014 na části ukrajinského území probíhá válečný konflikt mezi ukrajinskou armádou a proruskými separatistickými jednotkami. Jde tedy celkem zjevně o skutečnost, která je samotnému správnímu orgánu známá a která je zjevně novou skutečností vzhledem k předchozím žádostem o mezinárodní ochranu. Žalobce navíc svůj rodinný a soukromý život již zcela přesunul do ČR, kde má dvě nezletilé dcery, žijící v péči jejich matky, přítelkyně žalobce, přičemž on finančně přispívá na jejich živobytí a společně se svojí družkou o děti pečují. Byl proto názoru, že tyto důvody jeho azylové žádosti, jak by následně v průběhu řízení byly jím prokázány, je potřeba opětovně a řádně posoudit z hlediska možného naplnění důvodů pro přiznání mezinárodní ochrany dle § 12 a násl. zákona o azylu. Závěrem proto navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. (K žalobě byla přiložena kopie napadeného rozhodnutí a kopie pasů dcer žalobce.)

Součástí žaloby žalobce učinil *návrh na přiznání odkladného účinku žalobě*. Vzhledem k tomu, že ve věci samé bylo rozhodnuto dříve, než uplynula lhůta k rozhodnutí o přiznání odkladného účinku, soud se tímto návrhem nezabýval.

Napadeným rozhodnutím, tj. *usnesením ze dne 7.4.2017, č.j. MV-47379-3/OAM-2017*, žalovaný rozhodl o žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 6.4.2017 tak, že správní řízení se dle ustanovení § 11a odst. 3 zákona o azylu zastavuje. Toto své usnesení odůvodnil tím, že žalobce dne 6.4.2017 podal opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany z rodinných důvodů, neboť má v ČR dvě nezletilé děti. V průběhu správního řízení bylo zjištěno, že se jednalo o již třetí žádost žalobce na území ČR. Poprvé žádal o mezinárodní ochranu v ČR dne 21.6.2012, řízení bylo vedeno pod č.j. OAM-181/ZA-ZA15-2012 a mezinárodní ochrana nebyla udělena. Podruhé žádal dne 25.2.2014, řízení bylo vedeno pod č.j. OAM-38/LE-BE02-2014, bylo zastaveno dle § 25 písm. i) zákona o azylu pro nepřípustnost žádosti ve smyslu § 10a písm. e) zákona o azylu, v tehdy platném znění, a bylo pravomocně ukončeno dne 30.5.2014, kdy nabylo právní moci rozhodnutí správního orgánu, neboť žalobce nevyužil možnosti opravného prostředku. Žalovaný konstatoval, že žádost o mezinárodní ochranu podaná dne 6.4.2017 je další opakovanou žádostí ve smyslu § 2 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. Správní orgán posoudil důvody další opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany a provedl srovnání s tvrzeními žalobce, která učinil v rámci předchozích správních řízení ve věci mezinárodní ochrany a dospěl k závěru, že neuvedl ve své další opakované žádosti o mezinárodní ochranu v ČR žádné nové skutečnosti, nepoukázal na žádnou podstatnou změnu okolností jeho případu a ani správní orgán neshledal takové nové skutečnosti či okolnosti, na jejichž základě by bylo možné se důvodně domnívat, že by žalobce byl vystaven pronásledování nebo hrozbě vážné újmy. Na základě uvedeného žalovaný dospěl k závěru o naplnění podmínek ustanovení § 11a odst. 3 zákona o azylu a řízení o další opakované žádosti žalobce zastavil.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 5.5.2017 mimo jiné popíral oprávněnost námitek uvedených žalobcem a současně s nimi nesouhlasil, neboť neprokazují, že by žalovaný porušil některá ustanovení správního řádu či zákona o azylu a také odkázal na žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany a na napadené rozhodnutí. K námitkám žalobce pak uvedl, že povinnost zjistit skutečný stav věci dle § 3 správního řádu má správní orgán pouze v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu správního řízení uvedl a trval na tom, že vycházel ze spolehlivě zjištěného skutečného stavu. Žalobce měl možnost do žádosti uvést veškeré relevantní důvody, jež jej vedly k opuštění vlasti, a popsat všechny potíže, které ve vlasti měl. Správní orgán posoudil důvody další opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany a provedl srovnání s tvrzeními, která žalobce učinil v rámci předchozích správních řízení ve věci mezinárodní ochrany. Ve své další opakované žádosti o mezinárodní ochranu žalobce neuvedl žádné nové skutečnosti, nepoukázal na podstatnou změnu okolností jeho případu a nebyly shledány nové skutečnosti či okolnosti, na jejichž základě by bylo možné se důvodně domnívat, že by byl vystaven pronásledování nebo hrozbě vážné újmy. V minulosti se správní orgán meritorně zabýval tvrzeními žalobce, avšak neshledal je relevantními ve vztahu k zákonu o azylu. Důvody uvedené ve třetí žádosti žalobce, tedy v další opakované žádosti, byly téměř identické důvodům uvedeným v řízeních předchozích, proto správní orgán

aktuální žádost žalobce posoudil dle § 11a odst. 3 zákona o azylu a řízení o této žádosti zastavil. Žalovaný v souvislosti se zjednodušeným správním řízením dle § 11a odst. 3 zákona o azylu poukázal na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 30.09.2016, č.j. 78 Az 32/2016-18. Výsledek provedeného srovnání žalobcem uváděných důvodů dle žalovaného odůvodnil závěr správního orgánu o postupu dle ustanovení § 11a odst. 3 zákona o azylu. Z informací obecně známých také vyplývalo, že na Ukrajině nedošlo k takové změně situace, která by si žádala jiné posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Dále žalovaný odkázal na původ ustanovení o (dalších) opakovaných žádostech v zákoně č. 314/2015 Sb., který do zákona o azylu transponoval dvě evropské azylové směrnice, tzv. procedurální 2013/32/EU a tzv. přijímací 2013/33/EU, a na důvodovou zprávu k této novele. K námitce, že správní orgán se žalobcem neprovedl osobní pohovor během správního řízení o další opakované žádosti, žalobce též nebyl seznámen s podklady pro vydání rozhodnutí a správní řízení trvalo pouze jeden den, žalovaný konstatoval, že se v případě řízení o další opakované žádosti jedná o zkrácené správní řízení, kdy správní orgán posoudí, že jmenovaný do žádosti o mezinárodní ochranu neuvedl skutečnosti, které by měly charakter podstatných změn okolností ve vztahu k pronásledování či hrozbě vážné újmy, a řízení zastaví dle § 11a odst. 3 zákona o azylu. V daném případě by konání pohovoru bylo s ohledem na žalobcem uvedené shodné důvody zbytečné; neprovedení pohovoru umožňuje v situacích obdobných situaci žalobce ustanovení § 23 odst. 2 písm. b) zákona o azylu, neboť konání pohovoru není nezbytné ke zjištění stavu věci, kdy v daném případě o něm nepanují žádné pochybnosti. V opačném případě by pak ust. § 11a odst. 3 zákona o azylu postrádalo smysl a účel tzv. „zrychleného řízení“. Správní orgán dále upozornil, že dle ust. § 11a odst. 3 zákona o azylu lze vydat usnesení o zastavení řízení do 10 dnů ode dne podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, tudíž trvání správního řízení po dobu jednoho dne je naprosto standardní. Správní orgán nesouhlasil ani s tím, že by napadené usnesení postrádalo atributy správního rozhodnutí. K námitce důvodných obav z odvodu do armády a z bezpečnostní situace na Ukrajině a námitce založené na rodinných a soukromých poměrech žalobce se správní orgán dostatečně vyjádřil v rozhodnutích z předchozích dvou řízení. Žalovaný v této souvislosti poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 2 Azs 66/2008 ze dne 8.1.2009 a sp. zn. 5 Azs 46/2008 ze dne 28.11.2008 a závěrem navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl; současně souhlasil s tím, aby věc byla projednána bez nařízení ústního jednání.

V podání ze dne 15.5.2017 zástupce žalobce sdělil, že v aktuální době se žalobce nachází v Zařízení pro zajištění cizinců Balková. *V podání ze dne 16.5.2017* pak uvedl, že žalobce i nadále trvá na podané žalobě, zejména s ohledem na nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí, kdy napadené rozhodnutí neobsahovalo individualizované odůvodnění výroku, ze kterého by bylo možné obeznámit se se správní úvahou žalovaného a podrobit rozhodnutí soudnímu přezkumu. Daný nedostatek nelze nahrazovat během soudního řízení, kdy žalovaný již ve svém vyjádření uvádí další důvody, které ho vedly k vydání napadeného rozhodnutí. Žalobce souhlasil s rozhodnutím soudu bez nařízení ústního jednání.

Ze zaslaného správního spisu vedeného žalovaným ohledně žalobce vyplývá, že dle připojené doručky bylo napadené rozhodnutí ze dne 7.4.2017 žalobci doručeno téhož dne, kdy podpisem potvrdil jeho převzetí. Správní spis kromě napadeného rozhodnutí obsahuje mimo jiné (1) evidenční kartu žadatele L009731 včetně žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 25.2.2014 (*důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany bylo, že žalobce*

zde má rodinu, se kterou chce žít, a nechce se vrátit na Ukrajinu, kde se nyní válčí; na Ukrajině by neměl kde bydlet, neboť otec přepsal dům na neteř; na Ukrajině je také špatná politická a ekonomická situace, není tam práce) a rozhodnutí ze dne 15.5.2014, č.j. OAM-38/LE-BE02-BE03-2014; (2) evidenční kartu žadatele ... včetně žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 21.6.2012 (*důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany bylo, že žalobce zde má rodinu, děti jsou nemocné, matka dětí má zdravotní problémy a nemůže být sama, on je jediným živitelem rodiny; na Ukrajině se nemá kam vrátit, neví, zda ho sestra pustí do domu, soudí se spolu*), protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 4.7.2012 a rozhodnutí ze dne 13.7.2012, č.j. OAM-181/ZA-ZA15-K01-2012; (3) tiskopisy žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 6.4.2017 v českém a ukrajinském jazyce s předtištěnou větou „*Žádám o udělení mezinárodní ochrany v České republice.*“ včetně následujícího prohlášení žalobce: „*Rodinné důvody. Mám v ČR dvě nezletilé děti.*“ a podpisů žalobce; (4) rozhodnutí o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění a o době zajištění 30 dnů ze dne 3.4.2017, č.j. KRPA-120641-14/ČJ-2017-000022; (5) rozhodnutí o správním vyhoštění ukládající dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 3 roky ze dne 3.4.2017, č.j. KRPA-120641-20/ČJ-2017-000022.

Dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., *soudní řád správní*, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **s.ř.s.**), *soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, (dále jen **správní orgán**)*. Dle § 31 odst. 2, 3 s.ř.s. *ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu*.

Soud v této věci rozhodl dle § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení jednání, když s tímto postupem žalobce i žalovaný souhlasili.

Podle § 78 odst. 1 věta první, odst. 4 a 5 s.ř.s. *je-li žaloba důvodná, soud zruší napadené rozhodnutí pro nezákonnost nebo pro vady řízení. Zruší-li soud rozhodnutí, vysloví současně, že se věc vrací k dalšímu řízení žalovanému, a právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku nebo rozsudku vyslovujícím nicotnost, je v dalším řízení správní orgán vázán*. Podle § 75 odst. 2 věta první s.ř.s. *soud přezkoumá v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí*.

Dle § 2 odst. 1 písm. g) zákona o azylu *se pro účely tohoto zákona rozumí další opakovanou žádostí o udělení mezinárodní ochrany druhá opakovaná žádost podaná toutéž osobou po nabytí právní moci rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany, s výjimkou rozhodnutí o zastavení řízení podle § 25 písm. a), d), e), f), h) nebo j) o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a všechny žádosti následující po ní*.

Podle § 11a odst. 1 až 4 zákona o azylu:

(1) Podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které

a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a

b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.

(2) Není-li opakovaná žádost nepřípustná, ministerstvo rozhodne o udělení nebo neudělení mezinárodní ochrany, pokud není odůvodněn jiný postup.

(3) **Podal-li cizinec další opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany a nelze-li se s ohledem na předchozí řízení nebo podstatnou změnu okolností vztahujících se k možnému pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo k hrozbě vážné újmy podle § 14a důvodně domnívat, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování nebo že mu hrozí vážná újma, ministerstvo řízení usnesením zastaví.** Usnesení o zastavení řízení lze vydat do 10 dnů ode dne podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Ministerstvo usnesení o zastavení řízení doručí cizinci na místě nebo na adresu místa pobytu na území, byla-li cizincem při podání další opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedena; jinak se usnesení o zastavení řízení uloží po dobu 10 dnů v azylovém zařízení, kde byl cizinec naposledy hlášen k pobytu, a oznámení o uložení písemnosti se vyvěsí na úřední desce v tomto azylovém zařízení. Podání žaloby proti usnesení o zastavení řízení nemá odkladný účinek.

(4) Ministerstvo může z důvodů hodných zvláštního zřetele posoudit podanou opakovanou a další opakovanou žádost jako přípustnou.

Dle § 23 odst. 2 písm. b) zákona o azylu se pohovor neprovádí, byla-li podána opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany; v takovém případě ministerstvo umožní sdělit důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany písemně nebo jiným vhodným způsobem, není-li pohovor nezbytný ke zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

Podle § 3 s.ř. nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.

Dle § 50 odst. 1 až 4 s.ř.:

(1) Podklady pro vydání rozhodnutí mohou být zejména návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé.

(2) Podklady pro vydání rozhodnutí opatřuje správní orgán. Jestliže to nemůže ohrozit účel řízení, může na požádání účastníka správní orgán připustit, aby za něj podklady pro vydání rozhodnutí opatřil tento účastník. Nestanoví-li zvláštní zákon jinak, jsou účastníci povinni při opatřování podkladů pro vydání rozhodnutí poskytovat správnímu orgánu veškerou potřebnou součinnost.

(3) Správní orgán je povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.

(4) Pokud zákon nestanoví, že některý podklad je pro správní orgán závazný, hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci.

Dle § 52 správního řádu účastníci jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci.

Dle § 68 odst. 3 s.ř. v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení napadeného rozhodnutí z důvodů v ní uvedených. Zdejší soud po přezkoumání obsahu rozhodnutí žalovaného a správního spisu dospěl k závěru, že odůvodnění napadeného rozhodnutí je nedostatečné, jelikož se žalovaný řádně nevypořádal se všemi rozhodnými skutečnostmi.

Předně je nutno konstatovat, že se žalovaný nedopustil namítaných procesních pochybení v průběhu správního řízení až do doby vydání rozhodnutí. V případě opakované žádosti se pohovor s žadatelem neprovádí, ovšem minimálně ministerstvo umožní sdělit důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany písemně nebo jiným vhodným způsobem, což se i stalo a žalobce poskytl výše citované stručné prohlášení do žádosti. K otázce nezbytnosti seznámit účastníka řízení s podklady pro vydání rozhodnutí soud vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10.9.2014, č.j. 2 Azs 96/2014-33, podle kterého je třeba naplnění ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu posuzovat s ohledem na jeho smysl (*poskytnutí možnosti, aby účastník řízení prezentoval své stanovisko k důkazním prostředkům a mohl vznášet výhrady k podkladům*), nikoli formalisticky, a pokud tedy určité podklady nepřinášejí nic nového a nezpochybňují již zjištěné skutečnosti, nemohou ani teoreticky vést k odlišnému výsledku správního řízení, tudíž není třeba lpět na poskytnutí možnosti vyjádřit se k podkladům, když byly všechny účastníku řízení známy. I v nyní projednávaném případě lze konstatovat, že žalobce znal konečné podklady pro vydání napadeného rozhodnutí – jak svoji současnou žádost o udělení mezinárodní ochrany, tak i obě předchozí žádosti a rozhodnutí vzešlá z obou řízení o udělení mezinárodní ochrany, proto by bylo pouze formalistické a odporující smyslu ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu, kdyby soud po správním orgánu požadoval seznámení žalobce s podklady pro vydání rozhodnutí. Obdobně lze uzavřít, že se žalobce mohl vyjádřit a uvést důkazy a skutečnosti na podporu své žádosti, avšak ve svém prohlášení k žádosti se omezil na pouhé velmi obecné konstatování bez širšího rozvedení své situace (*„Rodinné důvody. Mám v ČR dvě nezletilé děti.“*).

Oproti tomu z napadeného rozhodnutí nevyplývá, na základě jakých rozhodných skutečností žalovaný rozhodoval a jakým způsobem porovnal předcházející žádosti žalobce. V odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaný omezil toliko na obecná konstatování a formulace. Shrnul sice velmi stručně průběh dvou řízení o předchozích žádostech, avšak vůbec neuvedl rozhodné skutečnosti, které by odůvodňovaly závěr uvedený ve výroku. Žalovaný totiž ani náznakem nezminil, z jakých důvodů žalobce podal předchozí žádosti, a

proto nemůže rozhodnutí obstát samo o sobě, bez současného nahlížení do správního spisu. Z takto formulovaného odůvodnění totiž nelze bez dalšího seznat, zda se vskutku jednalo o další opakovanou žádost, když v něm nejsou konkrétně uváděna ona *tvrzení, která* [žalobce] *učinil v rámci předchozích správních řízení ve věci mezinárodní ochrany*, s nimiž měla být nyníjší tvrzení srovnávána, ani není dána možnost posuzovat novost skutečností odůvodňujících důvodnou domněnku vystavení pronásledování či hrozbě vážné újmy. V odůvodnění napadeného rozhodnutí také zcela absentuje vyjádření k situaci v zemi původu žalobce. Žalovaný se omezil na pouhé konstatování, že *dospěl k závěru, že výše jmenovaný neuvedl ve své další opakované žádosti o mezinárodní ochranu v ČR žádné nové skutečnosti, nepoukázal na žádnou podstatnou změnu okolností jeho případu a ani správní orgán neshledal takové nové skutečnosti či okolnosti, na jejichž základě by bylo možné se důvodně domnívat, že by jmenovaný byl vystaven pronásledování nebo hrozbě vážné újmy*. Přitom z ničeho nevyplývá, na základě jakých podkladů neshledal takové nové skutečnosti či okolnosti, na jejichž základě by bylo možné se důvodně domnívat, že by žalobce byl vystaven pronásledování nebo hrozbě vážné újmy. Soud si je vědom skutečnosti, že v případě žalobce se jedná již o třetí žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR, avšak i když může být výrok správního orgánu správný, pro zákonnost rozhodnutí je nutné, aby bylo řádně odůvodněno, tedy i uvedeno, z jakých rozhodných zjištěných skutečností vycházel.

S ohledem na shora uvedené, kdy žalobu soud shledal důvodnou, rozhodl o zrušení napadeného rozhodnutí ze dne 7.4.2017 a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (*výrok I.*).

Žalovaný v této věci vydá nové rozhodnutí, v rozhodnutí se vypořádá s aktuální situací v zemi původu žalobce, aby bylo zjevné, že není možné se důvodně domnívat, že zde bude vystaven pronásledování nebo hrozbě vážné újmy, a doplní rozhodná tvrzení učiněná v rámci předchozích správních řízení i tvrzení, která s nimi nyní srovnával, čímž bude realizovat rozsudek Krajského soudu v Plzni č.j. 60Az 20/2017-32 ze dne 18.5.2017, přičemž jeho výrok i odůvodnění budou zcela v souladu s příslušnými ustanoveními správního řádu a rovněž i zákona o azylu a současně budou mít oporu ve skutečnostech zjištěných ze správního spisu. Soud ještě podotýká, že právním názorem soudu je žalovaný vázán, jak vyplývá z § 78 odst. 5 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, jak je ve *výroku II. rozsudku* uvedeno. Žalovaný neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalobce nepožadoval náhradu nákladů řízení, proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

Poučení : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 18. května 2017

JUDr. Alena Hocká
samosoudkyně